

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

30. března 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Vnitřní trh s elektřinou – Směrnice 2009/72/ES – Článek 37 – Příloha I – Povinnosti a pravomoci národního regulačního orgánu – Ochrana spotřebitele – Administrativní náklady na správu – Pravomoc národního regulačního orgánu nařídit vrácení částek zaplacených konečnými zákazníky na základě ujednání, za která tento orgán uložil sankci“

Ve věci C-5/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) ze dne 31. prosince 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 3. ledna 2022, v řízení

Green Network SpA

proti

SF,

YB,

Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (ARERA),

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení: E. Regan, předseda senátu, D. Gratsias, M. Ilešič, I. Jarukaitis (zpravodaj) a Z. Csehi, soudci,

generální advokát: J. Kokott,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Green Network SpA: V. Cerulli Irelli a A. Fratini, avvocati,
- za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: G. Aiello a F. Fedeli, avvocati dello Stato,

* Jednací jazyk: italština.

– za Evropskou komisi: O. Beynet, G. Gattinara a T. Scharf, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 37 odst. 1 a 4, jakož i přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES (Úř. věst. 2009, L 211, s. 55; tisková oprava Úř. věst. 2014, L 218, s. 33).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Green Network SpA a Autorità di Regolazione per Energia Reti e Ambiente (regulační úřad pro energetiku, sítě a životní prostředí, Itálie) (ARERA) ve věci rozhodnutí posledně uvedeného orgánu, kterým se společnosti Green Network ukládá správní peněžitá sankce ve výši 655 000 eur a povinnost vrátit jejím konečným zákazníkům částku 13 987 495,22 eura odpovídající určitým nákladům na administrativní správu, které jim vyúčtovala.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 37, 42, 51 a 54 odůvodnění směrnice 2009/72 zní následovně:

„(37) Energetické regulační orgány by měly mít pravomoc vydávat závazná rozhodnutí týkající se elektroenergetických podniků, ukládat účinné, přiměřené a odrazující sankce těm elektroenergetickým podnikům, které nedodrží své povinnosti, nebo navrhopvat příslušným soudům, aby takové sankce uložily. Rovněž by těmto energetickým regulačním orgánům měla být svěřena pravomoc rozhodovat, bez ohledu na uplatňování pravidel hospodářské soutěže, o vhodných opatřeních, jež zajistí výhody pro zákazníka podporou účinné hospodářské soutěže a jež jsou nutná pro řádné fungování vnitřního trhu s elektřinou. [...]

[...]

(42) Veškerý průmysl a obchod [Evropské unie], včetně malých a středních podniků, a všichni občané Unie, kteří požívají hospodářských výhod vnitřního trhu, by měli mít též možnost požívat vysoké úrovně ochrany spotřebitele a zejména zákazníci v domácnostech a, tam, kde to členské státy považují za vhodné, malé podniky by měly mít možnost požívat záruk veřejných služeb, zejména pokud jde o bezpečnost dodávek a přiměřené sazby, díky poctivému přístupu a konkurenceschopnosti, a nepřímo tak přispívat k tvorbě pracovních míst. Těmto zákazníkům by měla být umožněna volba, spravedlivý přístup, zastoupení a přístup k mechanismům pro urovnávání sporů.

[...]

(51) Tato směrnice by měla zohledňovat především zájmy spotřebitelů a nejdůležitějším úkolem elektroenergetických podniků by mělo být zajištění kvality služeb. Stávající práva spotřebitelů je nezbytné posílit a zaručit a zajistit, aby zahrnovala větší transparentnost. Ochrana spotřebitele by měla zaručovat, aby z konkurenceschopného trhu měli prospěch všichni spotřebitelé [v Unii]. Práva spotřebitelů by měly vymáhat členské státy, nebo pokud tak daný členský stát stanoví, regulační orgány.

[...]

(54) Větší ochrana spotřebitelů je zaručena dostupností efektivních prostředků pro urovnávání sporů všem zákazníkům. Členské státy by měly zavést rychlé a účinné postupy pro vyřizování stížností.“

4 Článek 1 této směrnice, nadepsaný „Předmět a oblast působnosti“, stanovil:

„Tato směrnice stanoví společná pravidla pro výrobu, přenos, distribuci a dodávky elektřiny a také opatření na ochranu spotřebitele s cílem zlepšit a integrovat konkurenceschopné trhy s elektřinou [v Unii]. [...] Zároveň stanoví povinnosti univerzální služby a práva spotřebitelů elektřiny a upřesňuje požadavky související s hospodářskou soutěží.“

5 Článek 2 uvedené směrnice, nadepsaný „Definice“, zněl:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

7. ‚zákazníkem‘ velkoodběratel nebo konečný spotřebitel elektřiny;

8. ‚velkoodběratelem‘ fyzická nebo právnická osoba, která nakupuje elektřinu za účelem jejího dalšího prodeje v rámci nebo mimo rámec soustavy, na jejímž území je usazena;

9. ‚konečným spotřebitelem‘ zákazník nakupující elektřinu pro vlastní potřebu;

[...]“

6 Článek 3 téže směrnice, nadepsaný „Povinnosti veřejné služby a ochrana spotřebitele“, stanovil:

„[...]

7. Členské státy přijmou vhodná opatření na ochranu konečných spotřebitelů, a zejména zabezpečí, aby existovaly dostatečné záruky na ochranu zranitelných zákazníků. [...] Členské státy zabezpečí vysokou úroveň ochrany spotřebitele, zejména s ohledem na transparentnost týkající se smluvních podmínek, obecných informací a mechanismů řešení sporů. [...]

[...]

9. [...]

Regulační orgán či jiný příslušný vnitrostátní orgán podnikne nezbytné kroky k tomu, aby zajistil, že informace uváděné dodavateli jejich zákazníkům podle tohoto článku jsou spolehlivé a jsou poskytovány způsobem umožňujícím jednoznačné srovnání na vnitrostátní úrovni.

[...]

- 7 Článek 36 směrnice 2009/72, nadepsaný „Obecné cíle regulačního orgánu“, zněl následovně:

„Při plnění regulačních úkolů stanovených v této směrnici přijme regulační orgán v rámci svých povinností a pravomocí stanovených v článku 37, a to případně v úzké konzultaci s dalšími příslušnými vnitrostátními orgány, včetně orgánů pro hospodářskou soutěž, a aniž jsou dotčeny jejich pravomoci, veškerá přiměřená opatření k dosažení těchto cílů:

[...]

- g) zajištění toho, aby pro zákazníky bylo přínosem účinné fungování příslušného vnitrostátního trhu, podpora účinné hospodářské soutěže a zabezpečení ochrany spotřebitele;

[...]

- 8 Článek 37 této směrnice, nadepsaný „Povinnosti a pravomoci regulačního orgánu“, v odstavcích 1 a 4 stanovil:

„1. Regulační orgán má tyto povinnosti:

[...]

- i) sledovat úroveň transparentnosti, včetně velkoobchodních cen, a zajistit, aby elektroenergetické podniky dodržovaly povinnost transparentnosti;

- j) sledovat stupeň a účinnost otevřenosti trhu a stupeň hospodářské soutěže na velkoobchodní a maloobchodní úrovni, včetně burz pro obchodování s elektřinou, cen pro zákazníky v domácnostech včetně systémů placení záloh, počtu případů přechodu k jinému dodavateli, počtu případů odpojení, poplatků za údržbu a její provádění a stížností zákazníků v domácnostech, [...]

[...]

- n) napomáhat spolu s ostatními příslušnými orgány při zajišťování účinnosti a prosazování opatření na ochranu spotřebitele, včetně opatření stanovených v příloze I;

[...]

4. Členské státy zajistí, aby regulačním orgánům byly uděleny pravomoci, které jim umožní účinně a rychle plnit povinnosti uvedené v odstavcích 1, 3 a 6. Za tímto účelem má regulační orgán alespoň tyto pravomoci:

[...]

d) ukládat účinné, přiměřené a odrazující sankce elektroenergetickým podnikům, které neplní své povinnosti vyplývající z této směrnice nebo z jakýchkoli relevantních právně závazných rozhodnutí regulačního orgánu nebo agentury, nebo uložení takových sankcí navrhnout příslušnému soudu. To zahrnuje pravomoci ukládat nebo navrhnout uložení sankcí až do výše 10 % ročního obrátu provozovatele přenosové soustavy vůči provozovateli přenosové soustavy nebo až do výše 10 % ročního obrátu vertikálně integrovaného podniku vůči vertikálně integrovanému podniku za případné neplnění příslušných povinností podle této směrnice; [...]

[...]

9 Příloha I uvedené směrnice, nadepsaná „Opatření na ochranu spotřebitele“, v odstavci 1 stanovila:

„1. Aniž jsou dotčeny [unijní] předpisy o ochraně spotřebitele, [...] měla by opatření uvedená v článku 3 zákazníkům zabezpečit, aby

a) měli právo uzavřít se svým poskytovatelem služeb v elektroenergetice smlouvu, která obsahuje:

[...]

– všechny náhrady a odškodnění, které se uplatňují na smluvní službu v případě, že není dodržena úroveň kvality, včetně nesprávného nebo zpožděného vyúčtování;

[...]

[...]

c) dostávali transparentní informace o uplatňovaných cenách a sazbách a o standardních podmínkách týkajících se přístupu a používání služeb v elektroenergetice;

[...]

f) měli prospěch z transparentních, jednoduchých a levných postupů pro vyřizování stížností. Zejména musí mít všichni spotřebitelé právo na dobrou úroveň služeb a vyřízení stížností ze strany poskytovatele elektroenergetických služeb. Takové postupy mimosoudního urovnávání sporů umožňují, aby spory byly vyřešeny spravedlivě a rychle, nejlépe ve lhůtě tří měsíců, a v odůvodněných případech zabezpečují systém odškodnění nebo náhrady. [...]

[...]

Italské právo

10 Článek 2 odst. 12 písm. g) legge n. 481 – Norme per la concorrenza a regolazione dei servizi di pubblica utilità. Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità (zákon č. 481 o pravidlech hospodářské soutěže a regulaci služeb veřejného zájmu, jakož i o zřízení regulačních orgánů pro služby veřejného zájmu) ze dne 14. listopadu 1995 (běžný dodatek č. 136 ke GURI č. 270 ze dne 18. listopadu 1995) svěřuje ARERA funkci „[kontroly] provádění služeb prostřednictvím pravomocí k provádění inspekcí, přístupu, získávání dokumentace a užitečných informací, rovněž určuje případy automatické náhrady škody ze strany poskytovatele služby uživateli, pokud tentýž poskytovatel nedodrží ujednání nebo poskytuje službu s nižší úrovní kvality, než jaká je stanovena v nařízení o službách.“

- 11 Podle čl. 2 odst. 20 písm. d) tohoto zákona má ARERA pravomoc nařídit provozovateli služby, aby ukončil jakékoli jednání poškozující práva uživatelů, a uložit mu podle čl. 2 odst. 12 písm. g) uvedeného zákona povinnost zaplatit náhradu škody.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 ARERA zahájil řízení proti společnosti Green Network poté, co obdržel zprávu Sportello per il consumatore Energia e Ambiente (spotřebitelské kontaktní místo pro energii a životní prostředí, Itálie), která odhalila, že jmenovaná společnost distribuující elektřinu a zemní plyn, uváděla na fakturách adresovaných svým zákazníkům poplatek, který tito zákazníci napadli z důvodu jeho nejasnosti.
- 13 V návaznosti na tuto zprávu ARERA provedl další kontroly, při nichž zjistil, že tento příspěvek je upraven ujednáním obsaženým ve všeobecných podmínkách platných pro smlouvy o dodávkách energie nabízené společností Green Network, a to jak pro elektřinu, tak pro zemní plyn. Podle tohoto ujednání nebyly náklady na administrativní správu zahrnuty do sazeb za dodávku energie, přičemž dodavatel mohl zákazníkovi účtovat z tohoto titulu poplatek nepřevyšující 5 eur, nebo u některých zákazníků 10 eur měsíčně.
- 14 Vzhledem k tomu, že ARERA konstatoval, že definice tohoto poplatku v uvedených všeobecných podmínkách, kterou provedla společnost Green Network, byla protiprávní, neboť uvedený příspěvek nebyl uveden ve srovnávacím přehledu, který umožňuje porovnat různé obchodní nabídky na trhu, a v systému pro vyhledávání nabídek, uložil rozhodnutím ze dne 20. června 2019 společnosti Green Network peněžitou správní sankci ve výši 655 000 eur za to, že svým konečným zákazníkům sdělila smluvní informace, které byly v rozporu s právními předpisy stanovenými ARERA. V tomto rozhodnutí ARERA nařídil společnosti Green Network, aby uvedeným zákazníkům vrátila částku 13 987 495,22 eura, kterou vybrala od posledně uvedených z titulu nákladů na administrativní správu.
- 15 Společnost Green Network podala proti uvedenému rozhodnutí žalobu k Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (regionální správní soud pro Lombardii, Itálie), která byla zamítnuta.
- 16 Společnost Green Network podala proti zamítavému rozsudku odvolání ke Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie), předkládajícímu soudu, přičemž zejména tvrdila, že pravomoc ARERA uložit vrácení poplatku zákazníkům je v rozporu se směrnicí 2009/72, neboť tento poplatek byl stanoven v rámci soukromoprávních smluvních vztahů.
- 17 Předkládající soud uvádí, že spor, který je u něj veden, se týká otázky, zda lze pravomoc ARERA nařídit vrácení částek účtovaných zákazníkům vyvodit ze směrnice 2009/72. Relevantní ustanovení této směrnice, kterých se dovolává společnost Green Network a jejichž správný výklad není podle všeho jasný, nebyla dosud podle všeho předmětem výkladu Soudního dvora.

18 Za těchto podmínek se Consiglio di Stato (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Může být unijní právní úprava obsažená ve [směrnici 2009/72] – zejména v čl. 37 odst. 1 a 4, které upravují pravomoci regulačních orgánů, a v příloze I – vykládána v tom smyslu, že se vztahuje i na normativní pravomoc [ARERA] vůči podnikům působícím v odvětví elektřiny, na základě které se těmto podnikům ukládá povinnost vrátit zákazníkům, včetně bývalých zákazníků a zákazníků, kteří jsou v platební neschopnosti, částku odpovídající hospodářskému protiplnění, kterou zaplatili na pokrytí nákladů na administrativní správu podle smluvního ustanovení, za které byla uložena sankce samotným [ARERA]?
- 2) Může být unijní právní úprava obsažená ve [směrnici 2009/72] – zejména v čl. 37 odst. 1 a 4, které upravují pravomoci regulačních orgánů, a v příloze I – vykládána v tom smyslu, že v rámci náhrad a odškodnění, které se uplatňují na zákazníky na trhu s elektřinou v případě, že hospodářský subjekt nedodrží dohodnutou úroveň kvality služeb, zahrnuje rovněž vrácení hospodářského protiplnění zaplaceného těmito zákazníky, které je výslovně upraveno v ustanovení podepsané a přijaté smlouvy a které je zcela nezávislé na kvalitě samotné služby, ale je stanoveno za účelem pokrytí nákladů hospodářského subjektu na administrativní správu?“

K předběžným otázkám

- 19 Podstatou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 37 odst. 1 písm. i) a n) a odst. 4 písm. d) směrnice 2009/72, jakož i její příloha I musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát přiznal národnímu regulačnímu orgánu pravomoc uložit elektroenergetickým podnikům povinnost vrátit jejich konečným zákazníkům částku odpovídající protiplnění, které tito zákazníci zaplatili jako „náklady na administrativní správu“ na základě ujednání považovaného tímto orgánem za protiprávní, a to i v případech, kdy tento příkaz k vrácení není založen na důvodech týkajících se kvality dotyčné služby poskytnuté těmito podniky, ale na porušení povinnosti transparentnosti sazeb.
- 20 V této souvislosti, jak již Soudní dvůr uvedl, z článku 1 směrnice 2009/72, jakož i z bodů 37, 42, 51 a 54 odůvodnění této směrnice vyplývá, že jejím cílem je svěřit energetickým regulačním orgánům pravomoc zaručit plnou účinnost opatření na ochranu spotřebitele, poskytnout všem odvětvím průmyslu a obchodu, jakož i všem občanům Unie vysokou úroveň ochrany spotřebitele a mechanismy pro urovnávání sporů, přiznat zájmům spotřebitelů ústřední postavení v uvedené směrnici, zajistit, aby národní regulační orgány, pokud jim členský stát přizná tuto pravomoc, dbaly na dodržování práv spotřebitelů elektřiny, a zavést efektivní prostředky pro urovnávání sporů dostupné všem spotřebitelům (rozsudek ze dne 8. října 2020, Crown Van Gelder, C-360/19, EU:C:2020:805, bod 26).
- 21 Podle článku 3 odst. 7 směrnice 2009/72 přijmou členské státy vhodná opatření na ochranu konečných spotřebitelů a musí mimo jiné zabezpečit vysokou úroveň ochrany spotřebitele, zejména s ohledem na transparentnost týkající se smluvních podmínek, obecných informací a mechanismů řešení sporů. Podle tohoto ustanovení musí uvedená opatření, alespoň pokud jde o zákazníky v domácnostech, zahrnovat opatření uvedená v příloze I této směrnice, mezi něž patří opatření, jejichž cílem je zajistit, aby zákazníci dostávali transparentní informace o uplatňovaných cenách a sazbách a o standardních podmínkách.

- 22 Mimoto Soudní dvůr již konstatoval, že pro účely sledování výše uvedených cílů směrnice 2009/72 vyžaduje, aby členské státy svěřily svým národním regulačním orgánům široké pravomoci v oblasti regulace trhu s elektřinou a dohledu nad trhem s elektřinou (rozsudek ze dne 11. června 2020, Prezident Slovenskej republiky, C-378/19, EU:C:2020:462, bod 23). Jak vyplývá z čl. 36 písm. g) této směrnice, mezi obecné cíle, jejichž dosažení musí členské státy uložit svým národním regulačním orgánům v rámci výkonu jejich povinností a pravomocí, patří cíl spočívající v zabezpečení ochrany spotřebitele (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. ledna 2020, Energiavirasto, C-578/18, EU:C:2020:35, bod 35, a ze dne 8. října 2020, Crown Van Gelder, C-360/19, EU:C:2020:805, bod 27).
- 23 Konkrétně čl. 37 odst. 1 písm. i) a n) směrnice 2009/72 stanoví, že národní regulační orgán je pověřen plněním povinností zajistit dodržování povinnosti transparentnosti ze strany elektroenergetických podniků a napomáhat spolu s ostatními příslušnými orgány při zajišťování účinnosti a prosazování opatření na ochranu spotřebitele, včetně opatření stanovených v příloze I této směrnice. V tomto ohledu čl. 37 odst. 4 uvedené směrnice stanoví, že členské státy musí zajistit, aby regulačním orgánům byly uděleny pravomoci, které jim umožní účinně a rychle plnit povinnosti uvedené v čl. 37 odst. 1, 3 a 6 téže směrnice, a musí jim být za tímto účelem svěřeny alespoň pravomoci uvedené v tomto ustanovení. I když mezi tyto pravomoci patří pravomoc stanovená v čl. 37 odst. 4 písm. d) směrnice 2009/72, a sice ukládat účinné, přiměřené a odrazující sankce elektroenergetickým podnikům, které neplní své povinnosti vyplývající z této směrnice nebo z jakýchkoli relevantních právně závazných rozhodnutí národního regulačního orgánu, toto ustanovení nezmiňuje pravomoc požadovat od těchto podniků vrácení jakékoliv částky obdržené jako protiplnění na základě ujednání, které je považováno za protiprávní.
- 24 Nicméně použití výrazu „regulační orgán [má] alespoň tyto pravomoci“ v čl. 37 odst. 4 směrnice 2009/72 naznačuje, že takovému orgánu mohou být svěřeny i jiné pravomoci než ty, které jsou výslovně uvedeny v tomto čl. 37 odst. 4, aby mohl plnit povinnosti uvedené v čl. 37 odst. 1, 3 a 6 této směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2020, Energiavirasto, C-578/18, EU:C:2020:35, body 37, 38 a 40).
- 25 Vzhledem k tomu, že zajištění dodržování povinnosti transparentnosti, která je uložena elektroenergetickým podnikům, a ochrana spotřebitele spadají mezi povinnosti uvedené v čl. 37 odst. 1, 3 a 6 uvedené směrnice, je třeba konstatovat, že členský stát může takovému orgánu přiznat pravomoc uložit těmto subjektům povinnost vrátit částky, které tyto subjekty vybraly v rozporu s požadavky týkajícími se ochrany spotřebitele, zejména požadavky týkajícími se povinnosti transparentnosti a správnosti vyúčtování.
- 26 Takový výklad není zpochybněn skutečností, že článek 36 směrnice 2009/72 v podstatě stanoví, že národní regulační orgán přijme požadovaná opatření „případně v úzké konzultaci s dalšími příslušnými vnitrostátními orgány, včetně orgánů pro hospodářskou soutěž, a aniž jsou dotčeny jejich pravomoci“, nebo že článek 37 této směrnice obsahuje v odst. 1 písm. n) výraz „spolu s ostatními příslušnými orgány“. Z těchto ustanovení totiž nevyplývá, že v takovém případě, o jaký jde ve věci v původním řízení, může pouze jeden z těchto dalších vnitrostátních orgánů nařídit vrácení částek neoprávněně vybraných od konečných spotřebitelů elektroenergetickými podniky. Použití výrazu „případně“ naopak znamená, že taková konzultace je nezbytná pouze tehdy, pokud opatření, jehož přijetí je zamýšleno, může mít důsledky pro ostatní příslušné orgány.
- 27 Kromě toho si předkládající soud v podstatě klade otázku, zda čl. 37 odst. 1 písm. i) a n) a odst. 4 písm. d) směrnice 2009/72, jakož i její příloha I musí být vykládány v tom smyslu, že umožňují národnímu regulačnímu orgánu uložit tomuto elektroenergetickému podniku na základě

vnitrostátního ustanovení, které stanoví automatickou náhradu částek vybraných elektroenergetickým podnikem ve prospěch zákazníků, pokud není dosaženo úrovně kvality stanovených služeb, aby svým konečným zákazníkům vrátil částky, které jim byly vyúčtovány, pokud tento příkaz k vrácení není založen na důvodech týkajících se kvality dotyčné služby, ale na protiprávnosti ujednání, které stanoví platbu „administrativních nákladů“.

- 28 Jak v podstatě vyplývá z bodu 25 tohoto rozsudku, i když směrnice 2009/72 v této souvislosti nevyžaduje, aby členské státy stanovily, že národní regulační orgán má pravomoc nařídít elektroenergetickému podniku vrácení částek neoprávněně vybraných od jeho zákazníků, tato směrnice nebrání tomu, aby členský stát přiznal tomuto orgánu takovou pravomoc. Vzhledem k tomu, že ochrana spotřebitele a dodržování povinnosti transparentnosti patří mezi povinnosti, které musí být svěřeny regulačním orgánům podle čl. 37 odst. 1 písm. i) a n) uvedené směrnice, není přesný důvod, proč je za účelem splnění jedné z těchto povinností takovému podniku nařízeno odškodnit jeho zákazníky, relevantní.
- 29 Je však věcí vnitrostátního soudu, aby posoudil, zda vnitrostátní právo skutečně přiznává národnímu regulačnímu orgánu pravomoc nařídít vrácení neoprávněně vybraných částek v takových případech, jako je případ, o který se jedná ve věci v původním řízení, nebo také, zda toto právo bylo tímto orgánem uplatněno správně.
- 30 S ohledem na výše uvedené je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 37 odst. 1 písm. i) a n) a odst. 4 písm. d) směrnice 2009/72, jakož i její příloha I musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát přiznal národnímu regulačnímu orgánu pravomoc nařídít elektroenergetickým podnikům povinnost vrátit jejich konečným zákazníkům částku odpovídající protiplnění, které tito koneční zákazníci zaplatili jako „náklady na administrativní správu“ na základě ujednání, které tento orgán považuje za protiprávní, a to i v případech, kdy tento příkaz k vrácení není založen na důvodech týkajících se kvality dotyčné služby poskytnuté těmito podniky, ale na porušení povinnosti transparentnosti sazeb.

K nákladům řízení

- 31 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 37 odst. 1 písm. i) a n) a odst. 4 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/72/ES ze dne 13. července 2009 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o zrušení směrnice 2003/54/ES, jakož i příloha I směrnice 2009/72

musí být vykládány v tom smyslu, že

nebrání tomu, aby členský stát přiznal národnímu regulačnímu orgánu pravomoc nařídít elektroenergetickým podnikům povinnost vrátit jejich konečným zákazníkům částku odpovídající protiplnění, které tito koneční zákazníci zaplatili jako „náklady na administrativní správu“ na základě ujednání, které tento orgán považuje za protiprávní, a to i v případech, kdy tento příkaz k vrácení není založen na důvodech týkajících se kvality

dotyčné služby poskytnuté těmito podniky, ale na porušení povinnosti transparentnosti sazeb.

Podpisy